

[Clausager.]

er uforstandig og dum, men det er ogsaa en i højeste Grad hoven Tale, naar man ser paa, at det er et svagt Erhverv, der i den Grad behandles ovenfra. Lad os se paa, hvorledes det er gaaet med Priserne i de senere Aar; man kan læse i Bladene, at det er kolossalt, hvor Fødevarerpriserne er steget, det er frygtelige Priser, Forbrugerne kan ikke betale dem, og der gives Penge fra Statskassen eller fra Ordningsskasser til at nedsætte Priserne for Forbrugerne, disse Penge som Finansministeren regner gaar til Understøttelse for Landbruget — det er saa genialt, som det kan være —, men til Trods for dette viser det sig, at Fødevarerne ikke er steget nær saa meget i Pris som andre Ting. Fra 1914 til 1937 er Prisstigningen for enkelte Grupper saaledes: for Fødevarer 48 pCt., for Klæder og Fodtøj 112 pCt., for Husleje 129 pCt., for Skatter og Kontingenter 142 pCt.

Har jeg ikke Ret, naar jeg siger, at Landbruget, der producerer mere, end der kan bruges herhjemme, maa producere i et dyrt, lukket Marked med højt Prisniveau og høje Produktionsudgifter og maa ud med det til en lavere Pris? Hvis saa endda Regeringen vilde have ført en ligelig og retfærdig planøkonomisk Politik! Jeg har sagt det før ved en anden Lejlighed: Jeg holder ikke af denne Planøkonomi, men jeg kunde bedre finde mig i det, hvis de sagde: Planøkonomi maa der til her, saa ogsaa der maa vi have ligelig Planøkonomi over det hele; saa kunde jeg endda forstaa det. Men det vilde bevirke højere og højere Prisniveau, stadig højere Lønninger og højere Understøttelser, og det vilde betyde højere og højere Skatter og stadig Arbejden sig opad til et Prisniveau, som man maaske nok i nogen Grad kunde indrette retfærdigt for vore Folk herhjemme — det vilde dog sikkert alligevel blive vanskeligt —, men som vilde betyde en meget vanskelig Konkurrence udadtil, naar man herhjemme levede oppe paa et saa højt Prisniveau. Men det vil Regeringen heller ikke engang, den vil ikke Planøkonomi alle Steder paa retfærdig Maade, nej, hist og her og enkelte Steder, det er det mærkelige ved det. Men jeg siger rent ud, at jeg ønsker ikke, vi skal fortsætte ad den planøkonomiske Vej, jeg ønsker ikke, man skal finde paa flere Ordninger eller udvide dem, vi har, jeg ønsker, man skal gaa den anden Vej, begynde at nedskære, at afvikle de store Statsbegunstigelser.

Der var en af mine Partifæller forleden Dag, som sagde, at han vilde gerne handle: naar man vilde afvikle inden for Industrien,

vilde vi godt afvikle inden for Landbruget. Ja, det er klart. I det Øjeblik, man vilde gaa den Vej, saa vilde der være Tale om, at man kunde komme til et sundere Pris-leje, saaledes at vi bedre kunde konkurrere udadtil, og det vilde have stor Betydning.

Jeg kommer til endnu at sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Steen, der talte i Gaar. Han sagde med nogen Ironi i Stemmen: Ja, se, Venstre stiller Krav, de kræver Ejendomsskatterne ned, de kræver de direkte Skatter ned, og nu har de ogsaa fundet paa at kræve de indirekte Skatter ned, idet de, glædeligvis, føjede han til, har opdaget, at de kan virke varefordyrende, men hvor vil de faa det fra, hvor i al Verden vil de faa Pengene til Skattenedsættelserne? Ja, det kan se vanskeligt ud, men det er vist i og for sig ikke saa umuligt, som det ser ud.

Jeg vil først sige om disse Skatter, at Ejendomsskatterne kræver vi afgjort nedsat, thi det er Skatter, der ligger saa højt oppe og saa meningsløst højt oppe i Forhold til Afkastningen mange Steder, at de bør sættes ned, og de direkte Skatter er ogsaa mange Steder for høje. Hvad de indirekte Skatter angaar, vil vi først og fremmest tage Sigte paa de indirekte Skatter paa almindelige Forbrugsvarer. Jeg har ikke nogen Medynk med Luksusvarerne. Jeg ved godt, det er vanskeligt at trække Grænsen helt skarpt, men der er alligevel Forskel paa en Flaske Brændevin og et Par Træsko, det kan ikke nytte at sige andet. Almindelige Forbrugsvareafgifter maa sættes ned.

Men hvor skal Staten faa Vederlaget? Ja, det er slet ikke saa umuligt, som det ser ud. I det Øjeblik Regeringen vilde begynde at afvikle de store Statsbegunstigelser, at nedsætte Tolden og ikke have Afspærringen saa skrap, saa der bliver Ekspport og større Import, saa vilde Købeevnen stige, saa vilde Prisniveauet falde, og saa vilde man kunne spare Ordningerne, og man vilde kunne spare de ekstraordinære Tilskud, ogsaa de ekstraordinære Skatter, Dækningskatterne. Man vilde kunne nøjes med tilsvarende lavere Løn, og man fik ikke de ekstraordinært store Understøttelser. Der er for mig ingen Tvivl om, at i et Samfund med et lavere Prisniveau, hvor det hele lægger sig i et naturligt Leje i Samklang med Udlandets, vil vi ikke have behov at tage saa store Skatter, for der er ikke saa mange at støtte og stive af. Man kan ikke lukke Øjnene for, at i et Samfund, hvor der gribes ind med stærke planøkonomiske Foranstaltninger, bliver det nødvendigt at